

Prolog

Stop!
Am nevoie de-o pauză.

Gata, nu mai pot! Am obo-
sit. Gândurile mi se învâl-
mășesc în cap. Sunt prea
multe lucruri de procesat.
Prea multă informație. Exis-
tența mea pașnică a fost între-
ruptă brutal de evenimente
care au scăpat cu totul de sub
control. O fată de doisprezece
ani ar trebui să-și bată capul
doar cu problemele fetițelor de doi-
sprezece ani, nu cu ale întregii lumi. Punct. Să nu mai
aud de boli, de oameni necinstiți și de tot soiul de rude
care te înjunghie pe la spate fără să clipească!

Pur și simplu nu-i corect.

Nici măcar celor mai bune prietene, Irina și Maria,
nu le-am povestit prea multe. E prea ciudat. Și, dacă

stau să mă gândesc, prea personal. În fond, e vorba de familia *mea*, oricum ar fi ea.

M-am hotărât să notez aici tot ce mi s-a întâmplat. Poate că asta mă va ajuta. Nu ca să nu uit, pentru că n-ai cum să uiți genul ăsta de lucruri nici dacă vrei. Adică *mai ales* dacă vrei. Îmi doresc mai degrabă să-mi fac puțină ordine în minte, dacă e posibil, să-mi disciplinez cumva gândurile. (Oare e corect să zici că-ți *disciplinezi* gândurile? Trebuie să caut pe net cu prima ocazie.)

Vreau să știți un singur lucru: vi se poate întâmpla și vouă. Oricând. Așa că, în locul vostru, aș citi cu mare atenție cele ce urmează. E mai bine să fiți pregătiți din timp.

Acum, că v-am spus ce aveam pe suflet, putem continua. Mai bine zis, putem să-i dăm drumul. Și, pentru că așa-i cel mai simplu, o să începem chiar cu începutul întâmplărilor în care am fost târâtă fără voia mea.

În care primesc o vizită neanunțată

Totul a început într-o vineri. În momentul în care cineva și-a înfipt degetul în butonul soneriei noastre și l-a uitat acolo timp de treizeci de secunde, dacă nu mai bine, lucrurile nu arătau grozav prin casă. Și nici în afara ei. Dacă stau să mă gândesc, rareori lucrurile arată grozav prin casă – iar despre ce se întâmplă pe afară nici n-are rost să vorbim.

Era după-amiază, acel moment al zilei când totul pare s-o ia razna. Cărțile și hainele prind viață și se risipesc te miri unde, cu o oarecare preferință pentru cel mai puțin probabile sau greu accesibile locuri: pe covor, sub pat, sub masa de la bucătărie și, cu puțin noroc, în lada de cartofi din cămară sau în congelator (mă, știu, dar chiar mi s-a întâmplat).

Partea bună: oriunde te-ai afla, e suficient să întinzi mâna ca să apuci o carte. Sau o haină. Sau o jucărie. Sau orice altceva, cu excepția lucrurilor de care chiar ai nevoie.

Partea proastă: ești certată sau pedepsită, de la caz la caz, după care trebuie să strângi și să pui totul la loc.

Nici vremea nu era grozavă. Deasupra orașului se adunau nori negri de ploaie, iar după câteva zile fierbinți vremea se stricase și se anunța o furtună. Unde pui că și vântul sufla tot mai puternic, împrăștiind peste tot bucăți de hârtie, pungi de plastic și praf.

Una peste alta, era momentul cel mai puțin potrivit pentru musafiri. Și apoi aveam pe cap o mulțime de treburi. Trebuia să fac curat, să merg la cumpărături, după care să gătesc. Pe de altă parte, pentru mine orice moment e cel mai puțin potrivit pentru a primi musafiri. *Orice* musafiri. Așa că am dat ochii peste cap și m-am ridicat fără chef de pe canapea.

— Olguța, scumpo, ești bună să vezi cine e la ușă, te rog? s-a auzit din dormitor un glas stins de femeie.

Femeia din dormitor era mama Olguței.

Iar Olguța sunt eu.

Un musafir nepofit

Tocmai mă întorsesem de la școală. Fusese o zi cu adevărat o-ri-bi-lă. Directorul mă chemase să mă certe pentru a doua oară în ultima săptămână. Era un tip masiv, cărunt, încrunțat mai tot timpul, pe care elevii mai mari îl porecliseră Mustață, pentru că avea o mustață neagră de care era nespus de mândru și care-i tremura foarte comic atunci când se enerva. Iar când venea vorba de mine se cam enerva.

Se zvonea că niciodată nu fusese văzut zâmbind, ceea ce trebuie să fi fost o exagerare – e imposibil să-ți privești dimineața în oglindă mutra aia caraghioasă și să nu pufnești în râs.

De data asta provocasem fără să vreau o mică explozie în laboratorul de chimie. În urma incidentului, câțiva dintre colegii mei se aleseseră cu hainele zdrențuite și cu fețele înnegrite. Erau atât de nostimi! Și dacă nu i-aș fi spus de la bun început profului că am două mâini stângi... Păi cine l-a pus să mă lase nesupravegheată în preajma unor substanțe *extrem* de

inflamabile?! Sau a obiectelor tăioase de tot felul! În mod evident, nu cunoștea teoria Manualului după care să-ți trăiești viața (răbdare, ajungem și acolo). A urmat prelegerea de rigoare, în biroul directorului, apoi obișnuita amenințare cu suspendarea. Din păcate pentru el, nu mă putea exmatricula. Aveam un atu imbatabil, iar el spumega știind că n-are ce-mi face.

Așadar, am deschis ușa. Și am dat s-o închid imediat la loc, asta fiind cel mai puțin violent dintre lucrurile pe care-mi doream din tot sufletul să le fac. Dar ceva m-a oprit.

Persoana care sunase era slăbuță, înaltă, avea undeva pe la treizeci-patruzeci de ani, mâini și picioare lungi și subțiri și niciun semn particular frapant. Dar ultimul lucru pe care puteai să-l faci era s-o treci cu vederea. Asta pentru că, în ciuda corpului dubios, hainele super-mega-ultra-cool pe care le purta le-ar fi făcut invidioase până și pe cele mai fițoase dintre colegile mele. Și sunt multe, nu glumă.

Părea grăbită și înțepată foc, genul care-și dă aere de mare doamnă, ceea ce, să fim serioși, nici pomeneală să fi fost. Ce, nu știi eu cum arată o mare doamnă? În niciun caz așa. Pe deasupra, în timp ce mă privea, a scos din geantă un măr verde din care a mușcat cu lăcomie.

Bizara arătare cu un vag aspect feminin și-a potrivit cu un gest scurt ochelarii pe nas. A privit pe deasupra lor

în stânga și-n dreapta, parcă pentru a se asigura că nu o aude nimeni, un comportament cel puțin straniu, având în vedere că nu se mai afla țipenie acolo în afară de noi. M-a inspectat din cap până-n picioare și a întrebat sec:

— Ești gata?

— Gata de ce? am răspuns imediat, înfruntând-o.

— De plecare, mi-a replicat.

Am ridicat privirea cât am putut de lent, uitându-mă la ea ca la o persoană care are nevoie *urgentă* de îngrijiri medicale din partea unui psihiatru, și i-am răspuns pe un ton care ar fi făcut să înghețe apa lacului din Parcul Mare:

— N-am nici cea mai vagă idee cine ești sau ce dorești și nici nu vreau să aflu. Ești o ciudată și ai face bine să pleci înainte să chem poliția.

Adevărul era altul. N-aș fi chemat poliția nici în ruptul capului, pentru că în timp ce vorbeam am observat ceva care m-a pus pe gânduri și m-a făcut să mă răzgândesc. Tipa avea pe deget un inel *identic* cu cel purtat de tata. Și nu era genul de inel pe care să-l poți confunda, căci era o moștenire de familie.

Era un inel cu un cap de jaguar care-și arată colții. Aveam și eu unul la fel.

